

Forslag

til

Lov om ændring af lov vedrørende personlig skat til kommunen.

Fremsat den 26. november 1959 af *indenrigsministeren*.

§ 1.

I lov vedrørende personlig skat til kommunen, jfr. lovbekendtgørelse nr. 67 af 9. marts 1959, foretages de i nedenstående §§ 2-10 angivne ændringer.

§ 2.

Lovens § 3, stk. 1, punkt c.-f., udgår.
Lovens § 3, stk. 4, udgår.

§ 3.

I lovens § 9 a indsættes som nye stykker:
„Stk. 5. For det første skatteår, i hvilket kommuneskatten skal beregnes efter bestemmelserne i stk. 3 og 4, kan kommunalbestyrelsen bestemme, at det i stk. 3, jfr. § 9, stk. 2 a), omhandlede personfradrag kun skal udgøre 3 000 kr. for skatteydere, der ved beregning af skat til staten stilles som familieforsørgere, og 2 000 kr. for andre skatteydere.

Stk. 6. Kommunalbestyrelserne i de i stk. 1 a) omhandlede kommuner kan, for så vidt kommunen ved den senest forud for ligningens foretagelse offentliggjorte almindelige folketælling havde under 3 000 indbyggere, — for ét skatteår ad gangen — bestemme, at personfradraget kun skal udgøre henholdsvis 3 000 kr. og 2 000 kr. Det samme gælder kommunalbestyrelserne i omegnskommuner til de i foregående punktum omhandlede kommuner.“

§ 4.

I lovens § 9 b, stk. 1, affattes 1. punktum således:

„I de sognekommuner, der ikke skal beregne kommunal indkomstskat af personer efter bestemmelserne i §§ 9 og 9 a,

kan sognerådet træffe beslutning om, at den kommunale indkomstskat beregnes med en for alle kommunens skatteydere fælles beskatningsprocent efter bestemmelserne i § 9 a, stk. 3 og 4, dog at sognerådet — for ét skatteår ad gangen — kan beslutte, at de i § 9 a, stk. 3, jfr. § 9, stk. 2 a), omhandlede personfradrag kun skal udgøre 3 000 kr. for skatteydere, der ved beregning af skat til staten stilles som familieforsørgere, og 2 000 kr. for andre skatteydere.“

§ 5.

I lovens § 22, stk. 1, 4. punktum, ændres ordene „så vidt muligt under hensyntagen til tilsvarende fordelingsregler, som er fastsat i § 36 for fordeling af aktieselskabers skat“, til: „så vidt muligt efter fordelingsregler svarende til de regler, der i § 34 er fastsat for fordeling af den kommunale andel af skatten af aktieselskaber m. v.“

§ 6.

I lovens § 29 udgår ordene: „en offentlig institution, en stiftelse (jfr. dog § 3)“.

I lovens § 29 indsættes som nyt punktum efter 1. punktum: „Det samme gælder staten og dens institutioner, for så vidt angår indtægter hidrørende fra udlejnings-ejendomme, landejendomme, skove, jord-skyld, arvefæsteafgifter eller fabriksdrift.“

§ 7.

I lovens § 30, stk. 1, ændres ordene „og de offentlige institutioner eller stiftelser“ til: „samt for statsinstitutioner“.

I lovens § 30, stk. 3, ændres ordene „De offentlige institutioner og de stiftelser“ til: „De statsinstitutioner“.

§ 8.

Lovens kap. V og V A (§§ 33-36 a) udgår og erstattes af følgende bestemmelser:

„V. Skat af aktieselskaber m. v.

§ 33. Her i landet hjemmehørende aktieselskaber, andre selskaber, brugsforeninger, produktions- og salgsforeninger, gensidige forsikringsforeninger, andre foreninger, korporationer, stiftelser, legater og selvejende institutioner svarer indkomstskat i henhold til lov om indkomstbeskatning af aktieselskaber m. v.

Stk. 2. Den i fornævnte lovs § 23 omhandlede kommunale andel af indkomstskatten med tillæg af eventuelle renter i anledning af for sen indbetaling tilfalder den eller de kommuner, hvori selskabet, foreningen m. v. driver virksomhed ved det pågældende skatteårs begyndelse. Sker beskatning efter bestemmelserne i denne lovs § 5, stk. 3, eller § 7, tilfalder andelen den eller de kommuner, hvori virksomhed er drevet.

Stk. 3. Virksomhed anses for drevet i den eller de kommuner, i hvilke selskabet, foreningen m. v. oppebærer indtægt af fast ejendom eller har selvstændige kontor-, forretnings- eller lagerlokaler med der beskæftiget personale eller har selvstændige produktions- eller driftsanlæg. Virksomhed ved transport af personer eller gods på land anses dog alene drevet i den i § 35, stk. 1, omhandlede kommune, og virksomhed ved havfiskeri alene i den kommune, hvor vedkommende fartøj må anses for nærmest hjemmehørende. Såfremt den foran i stk. 2 omhandlede andel ikke overstiger 300 kr., anses virksomhed i alle tilfælde alene for drevet i den i § 35, stk. 1, omhandlede kommune, og det samme gælder, såfremt ingen anden kommune efter foranstående bestemmelser kan komme i betragtning.

§ 34. Ansens efter § 33, stk. 3, virksomhed for drevet i flere kommuner, fordeles — medmindre de berettigede kommuner træffer anden aftale — den i § 33, stk. 2, nævnte andel af indkomstskatten m. v. mellem kommunerne i det forhold, hvori nettoindtægten må anses for at være faldet i disse.

Stk. 2. Kan nettoindtægten i de enkelte kommuner ikke umiddelbart udledes af regnskabet, anses nettoindtægten som regel

for at falde i disse i forhold til summen af de lønninger, herunder også tantiémér og overskudsandele, som i det sidst forløbne regnskabsår er blevet udbetalt til de ved virksomheden i hver af de pågældende kommuner beskæftigede personer, dog således at ingen lønning beregnes med et større beløb end 20 000 kr.; vedrører virksomheden fast ejendom, der er beliggende i flere kommuner, fordeles nettoindtægten herfra dog som regel i forhold til ejendomsværdierne i de pågældende kommuner, og med hensyn til forsikringsforetagender anses nettoindtægten som regel for at falde i de enkelte kommuner i samme forhold som bruttopræmieindtægten.

Stk. 3. Dersom ingen af de nævnte fordelingsregler er anvendelige, og der ikke imellem kommunerne kan opnås enighed om fordelingen, fastsætter erhvervsskatteudvalget, i hvilket forhold nettoindtægten skal anses for at være faldet i de enkelte kommuner.

§ 35. Det påhviler den i § 25, stk. 1, jfr. § 24, i lov om indkomstbeskatning af aktieselskaber m. v. omhandlede kommune at forestå fordelingen i henhold til § 34 af den kommunale andel af indkomstskatten mellem de berettigede kommuner. Indenrigsministeren kan bestemme, at en anden kommune, hvortil den pågældende virksomhed må anses for nærmere knyttet, skal forestå fordelingen.

Stk. 2. De kommuner, der anser sig for berettigede til andel i skatten fra et selskab, en forening m. v., skal årlig inden udgangen af oktober måned gøre anmeldelse herom til den i stk. 1 nævnte kommune. Er denne bekendt med, at vedkommende selskab, forening m. v. tillige driver en væsentlig del af sin virksomhed i andre kommuner, inddrages disse i fordelingen.

Stk. 3. Mener en kommune, at den med urette er holdt uden for fordelingen, eller at en anden kommune med urette er medtaget ved fordelingen, eller anser kommunen fordelingen for at være urigtig, kan spørgsmålet indbringes for erhvervsskatteudvalget inden 3 måneder efter fordelingsforetagelse.

Stk. 4. Erhvervsskatteudvalgets afgørelser af fordelingsspørgsmål, herunder afgørelser i henhold til § 34, stk. 3, er endelige.

§ 36. Bestyrelser for selskaber, foreninger m. v. er pligtige på forlangende at give ligningsmyndigheden i den kommune, der foretager fordelingen, og erhvervsskatteudvalget de oplysninger, der er nødvendige for fordelingsforetagelse. Vægrer nogen sig ved at efterkomme et sådant forlangende, afgør indenrigsministeren, hvorvidt den pågældende er pligtig dertil, og kan om fornødent fremtvinge pligtens efterkommelse ved pålæg af en daglig bøde. Bøderne, der tilfalder statskassen, kan indrives ved udpantning.“

§ 9.

I lovens § 37 og § 38, stk. 1, udgår ordene: „(om selskabsskatten m. v. se § 35, stk. 4, jfr. § 36 a, stk. 4)“.

§ 10.

Efter lovens § 49 b indsættes som ny paragraf:

„**§ 49 c.** Alle hidtil fra personlig kom-

muneskattepligt gældende undtagelser, der ikke følger af denne lov eller af de i statskattelovgivningen indeholdte bestemmelser eller har hjemmel i de særlige regler, der gælder for medarbejdere ved internationale organisationer, bortfalder fra og med skatteåret 1960-61.“

§ 11.

Indenrigsministeren bemyndiges til at bekendtgøre lov vedrørende personlig skat til kommunen, jfr. lovbekendtgørelse nr. 67 af 9. marts 1959, med de ændringer, der er en følge af nærværende lov.

§ 12.

Bestemmelserne i §§ 3, 4 og 10 i denne lov finder anvendelse fra og med skatteåret 1960-61. Lovens øvrige bestemmelser finder anvendelse fra og med skatteåret 1961-62.

Stk. 2. Fra og med skatteåret 1960-61 ophæves § 17, stk. 3, i lov af 11. februar 1863 om den kommunale beskatning i købstæderne udenfor København.

Bemærkninger til lovforslaget.

Ved det fremsatte forslag til lov om indkomstbeskatning af aktieselskaber m. v. er det forudsat, at den særlige kommunale beskatning af selskaber, foreninger, offentlige institutioner og stiftelser skal bringes til ophør, idet der i stedet for skal tilfalde den eller de kommuner, hvori vedkommende selskab, forening m. v. driver virksomhed, en andel af den i lovforslaget foreslåede indkomstskat. Ved nærværende lovforslag foreslås kommuneskattelovens bestemmelser om beskatning til kommunen af disse skatteydere — bortset fra statsinstitutioner i visse tilfælde — ophævet og erstattet af bestemmelser vedrørende fordelingen af den kommunale andel af selskabsskatten. Ved de fordelingsregler, der er optaget i forslaget, er der tilstræbt en forenkling i forhold til de gældende fordelingsregler for kommunal selskabsskat.

Samtidig foreslås der gennemført bestemmelser, hvorefter de kommuner, der efter eget ønske overgår til beskatning efter det ved lov af 9. marts 1959 om ændring af lov vedrørende personlig skat til kommunen gennemførte system med fælles beskatningsprocent, får adgang til at anvende lavere personfradrag end de normale. Den samme adgang foreslås endvidere indført i de helt små købstad-

kommuner og deres forstadskommuner, ligesom det foreslås, at de forstadskommuner og andre store bymæssige sognekommuner, der i fremtiden på grund af forøgelse af indbyggertallet i de bymæssige dele af kommunerne skal overgå til anvendelse af det nye beskatningssystem, i det første år efter overgangen til dette system skal kunne anvende de lavere fradrag.

Endelig foreslås visse gamle privilegier ophævet, jfr. bemærkningerne til § 10:

Til § 2.

Bestemmelserne i kommuneskattelovens § 3, stk. 1, pkt. c.-f., og stk. 4, der foreslås ophævet, indeholder regler om fritagelse for beskatning til kommunen af visse institutioner m. v. Ifølge § 3, stk. 1, pkt. c., pålignes der således ikke staten og statsinstitutioner skat til kommunen af indtægter, der ikke hidrører fra landejendomme, skove, fabriksdrift m. v. Efter pkt. d.-f. pålignes der ej heller kirker, nationalbanken, kreditforeninger og kreditkasser samt spare- og lånekasser kommuneskat. I henhold til stk. 4 kan kommunalbestyrelsen fritage selskaber, stiftelser og foreninger for kommuneskat af den del af deres overskud, der anvendes i

almene, velgørende, humane, kunstneriske, videnskabelige eller lignende øjemed.

Ved ophævelse af den særlige kommuneskat for selskaber, foreninger, institutioner m. v. bliver disse bestemmelser overflødige, idet der i § 3, stk. 1, i forslaget til lov om indkomstbeskatning af aktieselskaber m. v. er optaget fritagelsesregler, hvorefter de nu i kommuneskattelovens § 3, stk. 1, pkt. c-f, nævnte institutioner m. v. undtages for skattepligt. Den foreslåede fritagelsesbestemmelse er imidlertid noget mere vidtrækkende end den gældende bestemmelse i kommuneskatloven, navnlig derved at den fritager samtlige statsinstitutioner for skat og dermed også for beskatning af de fornævnte indtægter af statens landejendomme, skove, fabriksdrift m. v. Med henblik på opretholdelse af beskatningen til kommunen af disse indtægter foreslås en tilføjelse til lovens § 29, jfr. nærværende lovforslags § 6.

Efter § 3, stk. 2, i forslag til lov om indkomstbeskatning af aktieselskaber m. v. overlades det til finansministeren at fritage selvejende institutioner og foreninger m. v. for skattepligt i det omfang, deres indkomster vedtægtsmæssigt anvendes til almenvælgende eller på anden måde almennyttige formål, og en sådan fritagelse omfatter tillige den kommunale andel af skatten.

Til §§ 3 og 4.

Ved de i marts 1959 gennemførte ændringer i kommuneskatteloven blev det, jfr. lovens § 9 a, bestemt, at alle købstadkommuner, disses omegnskommuner, for så vidt de havde mindst 500 indbyggere bosat i forstadsbebyggelser, samt de af de øvrige sognekommuner, der havde mindst 3 000 indbyggere bosat i bymæssige bebyggelser, fra og med skatteåret 1959-60 skulle overgå til indkomstbeskatning efter et nyt system med fælles beskatningsprocent. Der blev endvidere, jfr. lovens § 9 b, givet adgang for alle andre sognekommuner (bortset fra de københavnske omegnskommuner, som fik pligt til at benytte den for København gældende rateskala) til frivilligt at overgå til dette system.

Efter det nye system skal kommuneskatten beregnes med en for alle en kommunes skatteydere fælles procent (beskatningsprocenten) af „skalaindkomsterne“, d. v. s. de statsskattepligtige indkomster reduceret med hustru- og børnefradrag samt et særligt personfradrag. Dette personfradrag blev ved en overgangsbestemmelse for skatteåret 1959-60 fastsat til 3 000 kr. for skatteydere, der ved beregning af skat til staten stilles som familieforsørgere, og 2 000 kr. for andre skatteydere. Fra og med skatteåret 1960-61 udgør fradraget henholdsvis

4 000 kr. for forsørgere og 2 500 kr. for ikke-forsørgere, d. v. s. at også de kommuner, der i fremtiden overgår til beskatning efter det nye system, efter de gældende bestemmelser straks skal overgå til anvendelse af de højere fradrag.

For at lette de *sognekommuner, der ønsker at overgå til det nye beskatningssystem*, overgangen til dette, er der i forslaget § 4 optaget en tilføjelse til lovens § 9 b, stk. 1, 1. pkt., hvorefter sognerådene for ét skatteår ad gangen kan beslutte, at personfradragene kun skal udgøre 3 000 kr. for forsørgere og 2 000 kr. for andre skatteydere. Efter forslaget vil sognerådene i disse kommuner altså ikke blot for det første skatteår, for hvilket de vedtager at benytte fælles beskatningsprocent, men også for senere skatteår — for ét år ad gangen — kunne beslutte at anvende de lavere personfradrag. Bestemmelsen vil også omfatte sognerådene i de kommuner — ialt 18 — der allerede fra og med skatteåret 1959-60 frivilligt er overgået til fælles beskatningsprocent. Når forslaget således omfatter mere end det første skatteår efter overgangen til det nye system, må dette ses på baggrund af, at loven må antages ikke at udelukke, at sognerådet i en sognekommune, der har besluttet at overgå til beskatning med fælles beskatningsprocent, kan vedtage at vende tilbage til beskatning med ligningsprocent i henhold til lovens § 9 b, stk. 2-4.

Om forskydninger i beskatningen ved overgang til fælles beskatningsprocent med henholdsvis de lavere og de højere fradrag henvises til bilag 1 med tilhørende tabeller.

Det kan ikke udelukkes, at også *de kommuner, der i fremtiden bliver pligtige at anvende det nye beskatningssystem* (på grund af forøgelse af indbyggertallet i forstadsbebyggelser eller bymæssige bebyggelser) kan få vanskeligheder, såfremt de straks skal anvende de nu i loven fastsatte normale personfradrag (4 000 kr. for forsørgere og 2 500 kr. for andre skatteydere), idet dette kan medføre nogle ikke uvæsentlige forskydninger i beskatningen på enkelte indkomstrin. Man har derfor ment at burde stille forslag om, at disse kommuner får adgang til *i det første skatteår* at anvende de lavere personfradrag (3 000 kr. for forsørgere og 2 000 kr. for andre skatteydere), jfr. den i forslaget § 3 foreslåede tilføjelse af et nyt stk. 5 til lovens § 9 a.

I en række af de *mindste købstæder m. fl.* vil overgangen fra og med skatteåret 1960-61 til det nye beskatningssystems højere personfradrag på grund af det relativt lave indkomstniveau i disse kommuner kunne medføre højere beskatningsprocenter end

F. t. l. om ændr. af l. vedr. personlig skat til kommunen.

gennemsnitligt i de større købstæder. Det forekommer derfor nærliggende at sidestille disse mindste købstæder m. fl. samt deres forstadskommuner med de sognkommuner, der ikke er omfattet af pligten til at overgå til det nye beskatningssystem, og i overensstemmelse hermed foreslås der tilføjet et nyt stk. 6 til lovens § 9 a, hvorefter der gives adgang til også for de kommende skatteår at anvende det lavere personfradrag i købstadkommuner m. fl. med under 3 000 indbyggere samt i forstadskommunerne til disse. Den foreslåede særordning vil komme til at omfatte de købstadkommuner m. fl. og forstadskommuner, der er nævnt i den som bilag 2 optrykte fortegnelse.

Til § 5.

De regler, der findes i kommuneskattelovens § 36 om fordeling af aktieselskabers kommuneskat i tilfælde, hvor virksomhed drives i flere kommuner, finder ifølge kommuneskattelovens § 22, stk. 1, 3. og 4. pkt., tillige anvendelse ved beregningen af erhvervsskat, hvor en erhvervsskattepligtig virksomhed foregår i flere kommuner.

Reglerne i lovens kap. V og V A om den selvstændige kommunale selskabsskat og skat af brugsforeninger samt produktions- og salgforeninger foreslås imidlertid ophævet og erstattet af bestemmelser vedrørende fordeling af den kommunale andel af den foreslåede nye indkomstskat af aktieselskaber, foreninger m. v., jfr. nærværende lovforslags § 8. Henvisningen i lovens § 22, stk. 1, til fordelingsreglerne i lovens § 36 vedrørende kommunal selskabsskat må derfor ændres til en henvisning til § 34, hvor de nye fordelingsregler foreslås optaget.

Til §§ 6 og 7.

Bestemmelserne tilsigter at ophæve kommuneskattelovens regler om skat af indtægt ved erhvervsvirksomhed i særlige tilfælde (den såkaldte „uegentlige erhvervsskat“) for stiftelser og offentlige institutioner, der er omfattet af forslaget til lov om indkomstbeskatning af aktieselskaber m. v. Den nu gældende bestemmelse i § 3, stk. 1 c, hvorefter statsindtægter — med visse undtagelser — er fritaget for beskatning til kommunen, foreslås ophævet, jfr. lovforslagets § 2 og bemærkningerne hertil, og erstattet af en tilsvarende positiv bestemmelse i lovens § 29 om, hvilke af statens indtægter der er kommuneskattepligtige. I overensstemmelse med erhvervsskatteudvalgets fortolkning af de gældende bestemmelser i lovens § 29, jfr. § 3, stk. 1 c, er indtægter fra udlejningsejendomme medtaget i opregningen af skattepligtige indtægter. Man har udeladt den i lovens § 3, stk. 1 c, 2. pkt., gældende

særregel om, at der i statsinstitutionernes skat skal ske afkorting for de fordele, vedkommende kommune gennem deputerede, legater eller lign. bidrag fremdeles oppebærer af statens ejendomme, idet denne særregel virker vilkårlig og i øvrigt kun har forholdsvis begrænset økonomisk virkning.

Til § 8.

Ved paragraffen ophæves afsnittene om skat af aktieselskaber m. fl. og brugsforeninger samt produktions- og salgforeninger, som ligeledes, jfr. foran, er omfattet af forslaget til lov om indkomstbeskatning af aktieselskaber m. v. Det bemærkes dog, at visse gensidige forsikringsforeninger, som, når de opsamler formue (reserver) ud over 200 000 kr., hidtil har været underkastet beskatning til kommunen, men ikke til staten, efter fornævnte lovforslag fritages helt for beskatning.

I stedet for regler om kommunal beskatning af disse skatteydere foreslås indføjet bestemmelser om fordeling af den kommunale andel af den fælles skat af aktieselskaber m. fl., jfr. § 23 i lovforslaget om indkomstbeskatning af aktieselskaber m. v. De foreslåede fordelingsregler har som udgangspunkt de hidtidige regler om fordeling af den kommunale selskabsskat, hvilke regler som ovenfor anført tillige har fundet anvendelse ved erhvervsskattens beregning. Fordelingsreglerne er dog søgt forenklet dels ved at præcisere og begrænse kredsen af de kommuner, der skal kunne gøre krav på den kommunale andel, dels ved mindre ændringer af bestemmelserne om grundlaget for fordelingen mellem de andelsberettigede kommuner.

Ifølge bestemmelserne i den gældende kommuneskattelovs § 36, stk. 1 og 2, skal de kommuner, i hvilke et selskab driver virksomhed eller oppebærer indtægt, have andel i selskabets kommuneskat. Det fremgår ikke af bestemmelserne, hvilken karakter virksomheden i en kommune skal have for at kunne begrunde skattepligt til denne, men i praksis kræves det i hvert fald, at virksomheden skal kunne stedfæstes til den pågældende kommune derved, at hovedvirksomheden eller afdelinger af denne, filialer, agenturer eller lignende ligger i kommunen; eventuelt vil tilstedeværelse af en midlertidig arbejdsplads, f. eks. i forbindelse med et større byggearbejde, kunne medføre skattepligt til en kommune; endvidere kan nævnes, at også et selskabs anbringelse af kapital i en i kommunen beliggende virksomhed vil kunne bevirke skattepligt til denne, når det drejer sig om et interessentskabsforhold og ikke blot et låneforhold. Kun for så vidt angår jernbanedrift og dampskibsdrift findes — i lovens § 36, stk. 4 — nogle udtrykkelige bestemmelser; nettoindtægten af jern-

banedrift anses kun for at falde i de kommuner, i hvilke der findes station, stoppested eller for sig bestående driftsanlæg eller værksted, og nettoindtægten af dampskibsdrift kun i de kommuner, i hvilke der findes ekspeditionskontor.

I den foreslåede affattelse af lovens § 33, stk. 3, er der søgt foretaget en nærmere bestemmelse af, hvornår den af et selskab, en forening m. v. drevne virksomhed i en kommune skal medføre ret til andel i skatten, idet der er taget stilling til en del af de tvivlsspørgsmål, som de gældende bestemmelser har givet anledning til; samtidig indebærer forslaget en vis begrænsning af kredsen af kommuner, der kan gøre krav på andel i selskabsskatten, især ved at udelukke de kommuner, hvortil virksomheden kun har en løser eller midlertidig tilknytning, idet der i disse tilfælde i reglen kun ville blive tale om udbetaling af et i forhold til det administrative besvær ringe beløb. Det kræves således efter forslaget som almindelig betingelse for en kommunes andelsret, at selskabet, foreningen m. v. i kommunen oppebærer indtægt af fast ejendom eller har selvstændige kontor-, forretnings- eller lagerlokaler med der beskæftiget personale eller har selvstændige produktions- eller driftsanlæg, hvorved det forudsættes, at de nævnte lokaler og anlæg har en fastere karakter. I forhold til de gældende regler vil forslaget bl. a. begrænse kredsen af andelsberettigede kommuner med hensyn til forsikrings-selskaber og andre selskaber; der uden at have selvstændige kontorlokaler m. v. i en kommune driver virksomhed i denne ved hjælp af agenter og opkøbere. På samme måde vil andelsret i selskabsskat være udelukket, for så vidt angår selskaber, der udfører entreprenørvirksomhed i en kommune uden at have selvstændige kontorlokaler m. v. i denne.

I forslaget anføres nogle særlige bestemmelser for visse erhverv, der vanskeligt kan stedfæstes efter den nævnte almindelige regel: For det første skal virksomhed ved transport af personer eller gods på land alene anses for drevet i den i lovforslagets § 35, stk. 1, omhandlede kommune, hvilket normalt vil være den kommune, hvor selskabet har hovedkontor, eller hvorfra bestyrelsen foregår, eventuelt en kommune, hvortil virksomheden må anses for nærmere knyttet. Dernæst skal virksomhed ved havfiskeri alene anses for drevet i den kommune, hvor fartøjet må anses for nærmest hjemmehørende. Denne bestemmelse er identisk med den for erhvervsbeskatning gældende regel i lovens § 22, stk. 1, sidste punkt.

Jernbanedrift, der iøvrigt kun undtagelsesvis giver overskud, vil være omfattet af den fornævnte bestemmelse om landtransport, og den gældende

særbestemmelse om jernbanedrift foreslås ikke gentaget. For så vidt angår dampskibsdrift, dækkes den hidtidige særbestemmelse, hvorefter tilstedeværelse af ekspeditionskontor i kommunen er afgørende for selskabets skattepligt til denne, af den foreslåede almindelige bestemmelses krav om selvstændige kontor-, forretnings- eller lagerlokaler.

Ud fra ønsket om rationalisering foreslås det endvidere, at beløb under 300 kr. ikke skal fordeles, men udelt tilfalde den i § 35, stk. 1, omhandlede kommune, og denne kommune skal også være berettiget til at oppebære hele andelen, såfremt ingen anden kommune kan komme i betragtning.

Efter de gældende regler i kommuneskattelovens § 36, stk. 3, skal den kommunale selskabsskat fordeles mellem de berettigede kommuner i forhold til nettoindtægten i de enkelte kommuner. Samtidig er det nærmere fastslået i loven, hvorledes nettoindtægten skal anses for at falde i de enkelte kommuner: For forsikringsforetagender anses nettoindtægten at falde i kommunerne i samme forhold som bruttoindtægten og for detailforretning i samme forhold som de enkelte detailudsalgs omsætning, medens man i alle andre tilfælde som regel skal gå ud fra, at nettoindtægten fordeles sig på samme måde som lønudgifterne, idet dog ingen lønning må medtages med et større beløb end 6 000 kr. Hvis ingen af disse fordelingsregler kan anvendes (herunder efter praksis, hvis de fører til urimelige resultater), skal indenrigsministeren fastsætte fordelingsnormen.

I forslaget til en ny § 34 i kommuneskatteloven om fordeling af den kommunale andel af selskabsskatten foreslås de berettigede kommuner stillet frit med hensyn til fordelingen, idet de i paragraffen foreslåede retningslinier for fordelingen ikke behøver at anvendes, såfremt de pågældende kommuner er enige om et andet fordelingsgrundlag. Iøvrigt foreslås det i paragraffen, at fordelingen så vidt muligt skal foretages i samme forhold, som nettoindtægten fordeles sig på de enkelte kommuner. Hvis fordeling efter selskabets eller foreningens regnskab ikke er mulig, foreslås fordelingen som regel foretaget efter den foran omtalte „lønningsregel“, men således at det maksimale lønningsbeløb på 6 000 kr., der er fastsat i 1937, under hensyn til den stedfundne lønstigning foreslås forhøjet til 20 000 kr. Fordelingen foreslås dog som en hovedregel foretaget efter ejendomsværdierne, når virksomheden vedrører fast ejendom, der er beliggende i flere kommuner. Der tænkes herved særlig på land- og skovbrugsejendomme samt udlejningsejendomme, men bestemmelsen skal tillige kunne finde anvendelse

f. eks. i tilfælde, hvor en fabrik, der drives som en helhed, er beliggende i flere kommuner, enten fordi fabrikkens samlede areal ligger hen over en kommunegrænse, eller fordi de forskellige led af virksomheden foregår fra ejendomme beliggende i to eller flere kommuner. For forsikringsforetagender foreslås fordelingen som hidtil i reglen foretaget efter bruttopræmieindtægten. Derimod er særreglen om fordeling af indtægten fra detailudsalg efter størrelsen af disses omsætning udeladt, idet man, hvor fordelingen ikke kan foretages på grundlag af regnskabet, oftest vil nå et lige så tilfredsstillende fordelingsgrundlag efter „lønningsreglen“.

Den indenrigsministeriet hidtil tillagte bemyndigelse til at fastlægge fordelingsnormen i tilfælde, hvor ingen af de i loven opregnede fordelingsregler er anvendelige, foreslås nu tillagt erhvervsskatteudvalget, der efter den foreslåede § 35, stk. 3, tillige skal være ankeinstans med hensyn til spørgsmål om fordelingen mellem kommunerne i øvrigt. Herved opnås, at afgørelsen af fordelings spørgsmål m. v., der fremtidig alene vil være et spørgsmål kommunerne imellem uden direkte interesse for selskaberne m. v., vil blive henlagt til et i forvejen eksisterende organ, hvor kommunerne er repræsenteret gennem deres organisationer. Udvalget varetager i forvejen administrationen af de tilsvarende fordelingsregler ved ansættelse til erhvervs-skat, jfr. bemærkningerne til § 5.

Den foreslåede § 35 indeholder nærmere regler for fremgangsmåden ved fordelingen:

I stk. 1 foreslås det, at den i § 25, stk. 1, jfr. § 24, i lov om indkomstbeskatning af aktieselskaber m. v. omhandlede kommune normalt skal forestå fordelingen af den kommunale andel af indkomstkatten mellem de berettigede kommuner. Dette vil nærmere sige den kommune, hvori selskabet, foreningen m. v. med henblik på beskatning skal optages på mandtalslisten, eller for så vidt angår aktieselskaber: den kommune, i hvilken de ifølge den stød fundne anmeldelse til aktieselskabsregisteret har deres hjemsted; for så vidt angår andre her i landet hjemmehørende selskaber, foreninger m. v.: den kommune, i hvilken hovedkontoret findes, eller hvorfra bestyrelsen foregår, og for så vidt angår udenlandske selskaber, foreninger m. v.: den kommune, i hvilken den skattepligtige virksomhed er beliggende. Da det imidlertid forekommer, at et selskab, en forening m. v. kun har ringe eller evt. slet ingen tilknytning til fornævnte kommune, idet virksomheden udelukkende eller i det væsentlige foregår i en eller flere andre kommuner, foreslås det at give indenrigsministeren bemyn-

digelse til at bestemme, at denne anden kommune eller — hvis der er flere — den ene af disse skal forestå fordelingen, eventuelt med den virkning, at den pågældende kommune bliver eneberettiget til andelen, jfr. stk. 3 i forslaget til en ny § 33 og bemærkningerne foran til denne bestemmelse.

Ifølge kommuneskattelovens § 36, stk. 7, er skattepligtige selskaber og foreningers bestyrelse under bødetsvang pligtige at give opholdskommunen de oplysninger, som kommunalbestyrelsen finder nødvendige for at kunne foretage fordelingen. I den foreslåede § 36 er der fastsat bestemmelser om, at der kan kræves oplysninger fra selskabernes bestyrelse, men spørgsmålet om gennemtvungelse af et forlangende om oplysninger ved daglige bøder er henlagt til indenrigsministeriet på samme måde, som spørgsmålet om gennemtvungelse af oplysningspligten i henhold til §§ 6-8 i kontrolloven (lovbekendtgørelse nr. 203 af 11. juli 1957) efter denne lovs § 9 er henlagt til finansministeren.

Til § 10.

Ved den foreslåede bestemmelse tilsigter man at ophæve de tilbageværende særlige kommunale skatteprivilegier, hvoraf der efter det for indenrigsministeriet oplyste findes følgende:

1) I kongeligt åbent brev af 26. maj 1699 vedrørende gaver og privilegier til *Roskilde adelige Jomfrukloster* hedder det bl. a.: „Herforuden have Vi og allernaadigst bevilget, at alle de Personer, som henhører under denne Stiftning, eller og nogen Betjening og Opvartning derved kunne have, og sig der paa Stedet virkelig opholde, for alle personel Skatter, hvorledes de og kunne vorde paabudne, til evig Tid maa være fri og forskaanede.“

I 2 domme fra 1908 og 1909 (U.f.R. 1908, side 611, og 1909, side 796) blev det statueret, at denne fritagelsesregel stadig var gældende henholdsvis for så vidt angår skatten til kommunen og skatten til staten. For *statsskattens* vedkommende blev privilegiet ophævet ved bestemmelsen i statsskatte-loven (nr. 144) af 8. juni 1912, § 3, stk. 2, hvorefter alle andre (end de i paragraffens stk. 1 nævnte) hidtil gældende undtagelser fra skattepligten faldt bort.

Fritagelsen er derimod ikke ophævet med hensyn til *skatten til kommunen*. Denne fritagelse forekommer ikke rimelig i betragtning af, at klosterets beboere, konventualinder såvel som funktionærer, har samme adgang som andre til de goder, kommunen (Himmelev) yder sine indbyggere.

2) Ved kgl. resolution af 2. juli 1828 blev der indrømmet medlemmerne af de reformerte og katolske menigheder i Fredericia fritagelse for at

bidrage til kommunens almindelige skolevæsen på betingelse af, at menighedernes medlemmer afholdt udgifterne til deres egne skolevæsen. Denne fritagelse samt den ligeledes eksisterende fritagelse for at bidrage til kommunens fattigvæsen blev opretholdt ved § 17, stk. 3, i lov af 11. februar 1863 om den kommunale beskatning i købstæderne uden for København. Menighedsmedlemmernes fritagelse for „fattigskat“ anses for bortfaldet i 1933 ved forsorgslovens ophævelse af menighedernes særskilte forsørgelsespligt, og fritagelsen for „skoleskat“ er for så vidt angår den katolske menigheds medlemmer bortfaldet som følge af, at disse i 1888 gav afkald herpå. Bestemmelsen i 1863-lovens § 17, stk. 3, har således alene betydning for *medlemmerne af den reformerte menighed i Fredericia* og alene med hensyn til „skoleskat“.

Menigheden driver sin egen eksamensfri skole med 30-40 elever, men den oppebærer statstilskud til skolens drift i henhold til friskoleloven (lovbekendtgørelse nr. 159 af 22. maj 1959) på samme måde, som den katolske menighed i Fredericia opnår tilskud til sin tilsvarende skole. Når hertil kommer, at menighedens medlemmer på lige fod med køb-

stadens øvrige indbyggere har krav på, at deres børn får vederlagsfri undervisning i kommunens eksamensskoler, jfr. lov nr. 194 af 11. juni 1954, forekommer det mindre rimeligt at opretholde denne skattefritagelse.

Under hensyn til, at dette privilegium er hjemlet i en lovbestemmelse, foreslås denne bestemmelse udtrykkeligt ophævet i § 12, stk. 2.

Til § 12.

De bestemmelser i forslaget, der har tilknytning til det fremsatte forslag til lov om indkomstbeskatning af aktieselskaber m. v., skal efter forslaget træde i kraft samtidig med bestemmelserne i det nævnte lovforslag, d. v. s. fra og med skatteåret 1961-62.

Bestemmelserne i forslagets §§ 3 og 4, der netop tager sigte på at skulle bringes til anvendelse af kommunalbestyrelserne allerede fra det kommende skatteår, foreslås sat i kraft fra og med skatteåret 1960-61. Det samme gælder bestemmelsen i forslagets § 10.

Med hensyn til paragraffens stk. 2 henvises til bemærkningerne til § 10.

Bilag 1.**Eksempler på anvendelse af fælles beskatningsprocent i landkommuner.**

For de sognekommuner, der vælger at gå over til at udskrive kommuneskat med fælles beskatningsprocent, vil der blive tale om visse forskydninger i kommuneskatten på de forskellige indkomstrin. De laveste indkomster vil således blive helt fritaget for at betale kommuneskat, medens kommuneskatten på en række lavere indkomstrin vil blive nedsat. Efterhånden som man når op på højere indkomster, aftager skattenedsættelserne, indtil de afløses af skatteforhøjelser, der gennemgående bliver større, jo højere indtægten bliver. I øvrigt vil størrelsen af forskydningerne på de forskellige indtægtstrin i høj grad afhænge af, dels hvorledes den pågældende kommune hidtil har pålignet skat „efter lejlighed“, dels om der i forbindelse med beskatning efter de nye regler anvendes personfradrag enten på 4 000 og 2 500 kr. eller på 3 000 og 2 000 kr., henholdsvis for forsørgere og for ikke-forsørgere.

I det følgende er størrelsen af disse forskydninger belyst ved en række eksempler fra fire landkommuner uden bymæssig bebyggelse. Disse kommuner har hidtil ved udskrivningen af kommuneskat benyttet ligningsskalaer, der må anses for typiske for landkommuner uden større bymæssig bebyggelse. Det drejer sig om Ågerup-Kirkerup og Ejby-Nr. Dalby i Roskilde amt, Greis-Sindbjerg i Vejle amt og Tilst-Kasted i Århus amt. For hver af disse kommuner

har man anslået, hvad beskatningsprocenten ville have været, såfremt kommuneskatten for skatteåret 1958-59 var blevet udskrevet efter de nye regler med forsørgerfradrag enten på 4 000 og 2 500 kr. eller på 3 000 og 2 000 kr. Det er ved denne beregning forudsat, at den samlede udskrivning af kommunal indkomstskat efter de nye regler skal være den samme som efter de gældende.

Herefter er kommuneskatten efter de nye regler beregnet for skatteydere med indkomster af forskellig størrelse, dels for forsørgere, der hverken har ret til hustru- eller børnefradrag, dels for ikke-forsørgere. Ved at sammenligne disse skattebeløb med de skattebeløb, der fremkommer, når de gældende ligningsskalaer og ligningsprocenter anvendes, har man beregnet de skattenedsættelser og skatteforhøjelser, der er anført i vedføjede tabeller. Tabellerne indeholder endvidere oplysninger om skattebeløbene ifølge de gældende regler samt om de skattepligtige indkomster og den hertil svarende samlede indkomst på de forskellige indkomstrin. Ved opgørelsen af de samlede indtægter er der regnet med, at skattefradragene netop svarer til de for skatteåret 1958-59 pålignede indkomstskatter til stat og kommune. Endelig er de enkelte kommuners ligningsprocenter for skatteåret 1958-59 angivet tillige med de anslåede fælles beskatningsprocenter.

Tabel 1.

**Forskydninger i kommunal indkomstskat i Ågerup-Kirkerup
ved forskellige personfradrag.**

Skattepligtig indkomst	Samlet indkomst	Kommunal indkomstskat iflg. gældende regler for 1958-59	Forskydninger i kommunal indkomst- skat, når personfradraget for henholdsvis forsørgere og ikke-forsørgere udgør:	
			4 000 og 2 500 kr. (4)	3 000 og 2 000 kr. (5)
(1)	(2)	(3)		
kr.	kr.	kr.	kr.	kr.
<i>Forsørgere uden ret til hustru eller børnefradrag.</i>				
2 000	2 006	6	÷ 6	÷ 6
4 000	4 174	134	÷ 134	÷ 33
6 000	6 696	336	÷ 94	÷ 33
8 000	9 250	470	14	35
10 000	11 944	644	82	63
12 000	14 760	840	128	69
15 000	19 176	1 176	155	36
20 000	27 580	1 680	256	37
<i>Ikke-forsørgere.</i>				
2 000	2 045	45	÷ 45	÷ 45
4 000	4 425	235	÷ 53	÷ 33
6 000	6 880	420	4	÷ 16
8 000	9 507	627	39	÷ 21
10 000	12 240	840	68	÷ 32
12 000	15 128	1 008	142	2
15 000	19 460	1 260	253	53
20 000	28 080	1 680	438	138

Kommunal ligningsprocent 1958-59: 5,6.

Antal ansættelser 1958-59: 544 (heraf ikke-forsørgere: 264).

Anslået kommunal beskatningsprocent, når personfradraget for henholdsvis forsørgere og ikke-forsørgere udgør:

4 000 kr. og 2 500 kr.: 12,1 pct.

3 000 - - 2 000 - : 10,1 -

Tabel 2.

**Forskydninger i kommunal indkomstskat i Ejby-Nr. Dalby
ved forskellige personfradrag.**

Skattepligtig indkomst	Samlet indkomst	Kommunal indkomstskat iflg. gældende regler for 1958-59	Forskydninger i kommunal indkomst- skat, når personfradraget for henholdsvis forsørgere og ikke-forsørgere udgør:	
			4 000 og 2 500 kr.	3 000 og 2 000 kr.
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
kr.	kr.	kr.	kr.	kr.
<i>Forsørgere uden ret til hustru- eller børnefradrag.</i>				
2 000	2 005	5	÷ 5	÷ 5
4 000	4 170	130	÷ 130	÷ 32
6 000	6 684	324	÷ 86	÷ 30
8 000	9 234	454	22	36
10 000	11 921	621	93	65
12 000	14 730	810	142	72
15 000	19 131	1 131	175	42
20 000	27 520	1 620	284	46
<i>Ikke-forsørgere.</i>				
2 000	2 043	43	÷ 43	÷ 43
4 000	4 417	227	÷ 48	÷ 31
6 000	6 865	405	12	÷ 13
8 000	9 485	605	50	÷ 17
10 000	12 210	810	83	÷ 26
12 000	15 092	972	159	8
15 000	19 415	1 215	273	59
20 000	28 020	1 620	463	144

Kommunal ligningsprocent 1958-59: 5,4.

Antal ansættelser 1958-59: 744 (heraf ikke-forsørgere: 373).

Anslået kommunal beskatningsprocent, når personfradraget for henholdsvis forsørgere og ikke-forsørgere udgør:

4 000 kr. og 2 500 kr.: 11,9 pct.

3 000 - - 2 000 - : 9,8 -

Tabel 3.

**Forskydninger i kommunal indkomstskat i Greis-Sindbjerg
ved forskellige personfradrag.**

Skattepligtig indkomst	Samlet indkomst	Kommunal indkomstskat iflg. gældende regler for 1958-59	Forskydninger i kommunal indkomst- skat, når personfradraget for henholdsvis forsørgere og ikke-forsørgere udgør:	
			4 000 og 2 500 kr. (4)	3 000 og 2 000 kr. (5)
(1)	(2)	(3)		
kr.	kr.	kr.	kr.	kr.
<i>Forsørgere uden ret til hustru- eller børnefradrag.</i>				
2 000	2 093	93	÷ 93	÷ 93
4 000	4 331	291	÷ 291	÷ 118
6 000	6 883	523	÷ 73	÷ 4
8 000	9 606	826	74	39
10 000	12 492	1 192	158	19
12 000	15 360	1 440	360	117
15 000	19 800	1 800	675	276
20 000	28 300	2 400	1 200	541
<i>Ikke-forsørgere.</i>				
2 000	2 093	93	÷ 93	÷ 93
4 000	4 481	291	47	55
6 000	6 983	523	265	169
8 000	9 706	826	412	212
10 000	12 592	1 192	496	192
12 000	15 560	1 440	698	290
15 000	20 000	1 800	1 013	449
20 000	28 800	2 400	1 538	714

Kommunal ligningsprocent 1958-59: 8,0.

Antal ansættelser 1958-59: 896 (heraf ikke-forsørgere: 431).

Anslået kommunal beskatningsprocent, når personfradraget for henholdsvis forsørgere og ikke-forsørgere udgør:

4 000 kr. og 2 500 kr.: 22,5 pct.

3 000 - - 2 000 - : 17,3 -

Tabel 4.

**Forskydninger i kommunal indkomstskat i Tilst-Kasted
ved forskellige personfradrag.**

Skattepligtig indkomst	Samlet indkomst	Kommunal indkomstskat iflg. gældende regler for 1958-59	Forskydninger i kommunal indkomst- skat, når personfradraget for henholdsvis forsørgere og ikke-forsørgere udgør:	
			4 000 og 2 500 kr. (4)	3 000 og 2 000 kr. (5)
(1)	(2)	(3)		
kr.	kr.	kr.	kr.	kr.
<i>Forsørgere uden ret til hustru- eller børnefradrag.</i>				
2 000	2 029	29	÷ 29	÷ 29
4 000	4 174	134	÷ 134	÷ 44
6 000	6 648	288	÷ 68	÷ 18
8 000	9 191	411	29	39
10 000	11 863	563	97	67
12 000	14 646	726	154	84
15 000	18 994	994	216	86
20 000	27 340	1 440	320	90
<i>Ikke-forsørgere.</i>				
2 000	2 067	67	÷ 67	÷ 67
4 000	4 387	197	÷ 32	÷ 17
6 000	6 789	329	56	31
8 000	9 365	485	120	55
10 000	12 064	664	161	56
12 000	14 984	864	181	36
15 000	19 280	1 080	295	90
20 000	27 840	1 440	485	180

Kommunal ligningsprocent 1958-59: 4,8.

Antal ansættelser 1958-59: 539 (heraf ikke-forsørgere: 232).

Anslået kommunal beskatningsprocent, når personfradraget for henholdsvis forsørgere og ikke-forsørgere udgør:

4 000 kr. og 2 500 kr.: 11,0 pct.

3 000 - - 2 000 - : 9,0 -

Bilag 2.

**Købstadkommuner m. v. med under 3 000 indbyggere samt forstadskommuner
(over 500 indbyggere) til disse købstæder.**

Kommune	Indbyggertal	Heraf indbyggertal i forstadsbebyggelse	Beskatningspro- cent i 1959/60
1. Stege	2 662	—	17,5
Stege landsogn	(2 685)	1 063	8,0
2. Sakskøbing	2 583	—	15,5
Sakskøbing landsogn	(2 084)	1 514	5,0
3. Nibe	2 481	—	20,8
4. Ebeltoft	2 265	—	18,0
5. Store Heddinge	2 213	—	17,4
6. Stubbekøbing	2 156	—	18,0
7. Allinge-Sandvig	2 130	—	19,8
8. Marstal	2 043	—	19,8
Marstal landsogn	(2 300)	928	25,0
9. Løgumkloster	1 849	—	19,0
10. Nordborg	1 727	—	14,5
11. Augustenborg	1 722	—	12,8
12. Præstø	1 567	—	18,0
13. Åkirkeby	1 540	—	25,1
14. Hasle	1 515	—	20,7
15. Nysted	1 420	—	22,4
16. Mariager	1 403	—	19,1
17. Højer	1 388	—	19,1
18. Ærøskøbing	1 290	—	18,3
19. Svaneke	1 187	—	23,4
20. Christiansfeld	785	—	14,2